

Всичко започва **с Бети – сама, у дома, пред телевизора**. Танцува плахо, почти за себе си, сякаш само тялото ѝ чува музиката. Но с всяка следваща сцена нещо се променя – **към нея се присъединява още един.**

После още.

После група.

После тълпа.

Световете се сменят, стиловете също – но движението продължава да тече и да заразява. Вървим от интимно към зрелищно, от индивидуално към колективно, от жест към експлозия.

Танцът става общ. Заразен. Неконтролируем. До момента, в който **не целият свят танцува с Бети**, в грандиозен флашмоб — кулминация, в която пространството вече не съществува, **има само ритъм, тела и еуфория**.

Така се ражда един истински празник: от едно поклащане... до танц, който не може да бъде спрян.

